

Évközi 31. vasárnap

Mt 23,1-12

**„Elviselhetetlenül nehéz terheket hordanak össze
és raknak az ember vállára”**

Ez a korholó beszéd, pontosabban kirohanás az evangélium tanúsága szerint a „sokaság”-hoz szól. A Máté-evangélium saját anyaga, amely sajátos szemléletében a zsinagóga problémáit és az egyház problémáit egyszerre tartotta szem előtt. A másik két szinoptikus evangéliumban, Lukácsnál és Márknál ez a kettősség nem fedezhető fel, tehát Máté saját anyagáról van szó. A farizeusokkal folytatott viták más evangéliumtörténetek között is szerepelnek, ami azt jelenti, hogy nem Máté találta ki ezt a történetet, hanem csak felhasználta egy vagy több vitás helyzetet sajátos intelmeinek közlésére.

Kicsit sanda mézárós módjára beszél az evangélista, ugyanis a farizeusoknak címzi figyelmeztetéseit, de valójában a keresztény egyház vezetőihez szól. A legnagyobb probléma, ha a vezetők mások vállára elviselhetetlenül nehéz terheket raknak”, ugyanis Jézus nem rakott elviselhetetlenül nehéz terhet az ember vállára, hanem inkább magára vállalta azt. Le akarta venni a bűn terhét az ember válláról. Ezt a példát ajánlja Jézus a vezetőknek.

Jézus megváltó szolgálata után Máté azt látja, felépült az egyház az ő érdemeiből, de abban sajnos „újratermelődnek” a vallási uralkodóviszonyok, melyek hasonlítanak a zsinagógai hatalmi viszonyokhoz. Az evangélista nagyon jól tudta, hogy a keresztény egyháznak csak akkor van létjogosultsága, ha olyan szervezetet tud létrehozni, és olyan vezetőket tud adni, akik az ószövetségi vallási vezetőknél jobb helyzetet teremtenek. Jézus szolgált, egészen emberré lett, megalázta magát a kereszthalálig. Furcsa lenne, ha az őt követő keresztény vezetők másként viselkednének.

A farizeusi lelkeséget, ahogyan az evangélium bemutatja, külsőségek jellemzik. A keresztény egyházban nem eljátszani kell a jámborságot, hanem Isten szeretetében és az emberek szolgálatában kell élni. Ebből adódik az a háromszoros felszólítás (amelyet sok esetben félre szoktak érteni az evangélium mai olvasói): „Ne hívasátok magatokat rabbinak, atyának, tanítónak.” A jehovisták részéről gyakran elhangzik a vád, miszerint a keresztény egyház vezetői eltérnek az evangéliumtól, amikor a papok „atyának” hívatják

magukat. Nem a megszólítás ellen van kifogása Jézusnak és az evangélistának, hanem a mentalitás ellen. A megfellebbezhetetlen válaszokat adó, tekintélyes mester, a hivatalából félelmetes tekintélyt gyártó pap és a hatalomként alkalmazott tanítói tekintély a kritika tárgya. Ez kíséri a keresztény egyház vezetőit is. Máté evangélista tudja, ilyen magatartással keverjük rosszhírbe Istent és Jézus Krisztust. Ezek után gondolják az emberek azt, hogy velük úgysem foglalkozik az Isten, hiszen annak még több dolga van, mint a plébánosnak. A közösségben az uralomra utaló szavak gyakorta akadályozzák a testvéri közösség kialakulását, és csak a káros elkülönülés forrásai.

De talán nem értjük meg helyesen az evangéliumot, ha csak az egyházi vezetők kioktatásának alapszövegét látjuk benne. Minden közösség, kicsi és nagy, egyaránt magába rejti az efféle hatalmi polarizáció lehetőségét. Ezért minden kereszténynek szól a figyelmeztetés. A beszéd, ne feledjük, a népnek van címezve, tehát nekünk, akár a sokaságban vagyunk vezetők, akár csak névtelenek! A keresztény egyház testvéri közösségét bárki meg tudja mérgezni saját uralmi törekvéseivel. El kell csodálkoznunk, hogy a farizeusokkal vitatkozó Jézus, hogyan szól hozzánk, hogy az általa megváltott népből igaz testvéri közösség legyen. Úgyelnünk kell a címekre, méginkább pedig arra, hogyan hordjuk őket.

Az alázatos tanítvány imája

Mennyei Atyám! Adj nekem önfeláldozó, szelíd szívet, mint a te Egyszülött Fiadnak.

*Jézus, köszönöm, hogy előttem jártál az úton, és megmutattad, hogyan lehet Istennek tetsző, tiszta, szent életet élni. Szentlélek, jöjj, és taníts meg Isten dicsőségére, az ő akarátát megcselekedve, mindenkor hitben és alázatban élni. Köszönöm, Uram irgalmadat, jóságodat. Segíts, hogy a te lelkületteddel szolgálhassak másoknak!
Amen.*